

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 4

Anthony Buzzard, editor

Leden, 2024

Promrhané dědictví

Barbara Buzzard

Kdysi dávno byla pravda i v církvi na druhém místě. Byla to doba teologických nepokojů, kdy někteří říkali jedno a jiní druhé. Byla to doba velkého zmatku, kdy jsme ztratili orientaci a směrůvky. Každý se rozhodoval, čemu nebo komu bude věřit a čemu nebo komu věřit nebude. Byla to doba, kdy platilo pravidlo "co-koli", i když chytře maskované. Vůdci chyběli. Jako ryby, které se snaží plavat proti proudu, jsme hltali vodu a zmítali se. Ale většina z nich prostě čekala, až jim vůdci řeknou, co je správné a co ne, kterým směrem se mají vydat. Málokdy nebo nikdy se nikdo z lidí nezeptal, jak se to mohlo stát. Dokonce jsme si ani neuvědomovali, že náš vlastní stav je stejný jako stav církve v Laodiceji. Zdaleka jsme si nevážili dědictví, které spočívalo v dodržování slov Písma, ale vyjednávali jsme o novém uspořádání. Osvobodili jsme se od závazků k minulosti, zjistili jsme, že jsme chytřejší než stará škola, a přesto jsme byli dostatečně opatrní, abychom nezpřetrhali všechny vazby - jen je volně rozvázali a pokračovali, jako by bylo vše v pořádku. Toto je vyprávění o denominaci, která byla přistížena při sebevraždě – nebo byla pohlcena dravcem.

Kdysi jsme *věděli*, co je evangelium. *Věděli* jsme, že Ježíš přišel do Galileje a kázal evangelium o Království. *Věděli* jsme a chápali jsme, že Zlý udělá vše, co je v jeho silách, aby toto evangelium překroutil, zkazil a oslabil, protože věděl, že když mu uvěříme¹, budeme spaseni. A toto vědomí nám umožnilo být ve střehu, bdělí a modlit se, abychom byli vysvobozeni od podvodu. Chápali jsme vážnost neúplného evangelia.

Hlavní proud křesťanství má neúplné evangelium, které zahrnuje *pouze* Kristovu smrt, pohřbení a vzkříšení. Tyto věci učedníci v době, kdy o nich Ježíš hovořil, ještě neznali a nechápali je až do doby po jeho smrti

(Mt 16:21; Mk 8:31; Lk 18:31-34; 24:25-27). Jen si uvědomte, že *pokud* je za evangelium považováno to, co je obecně uznáváno (Ježíšova smrt, pohřbení a vzkříšení), pak Ježíšovi učedníci *evangelium neznali!*

Byli jsme sváděni touto moderní (ale ne vylepšenou) verzí evangelia: "Evangelium není myšlenka. Není to víra. Není to oblíbený verš. Evangelium nežije ve vašem kostele, nelze ho zapsat do jednoduchého poselství a není to modlitba hříšníka. Evangelium není to, co. Není to ani jak. Evangelium je Kdo. Evangelium je doslova dobrá zpráva o Ježíši. Ježíš je evangelium."²

"Křesťanské evangelium říká, že jsme spaseni – navždy proměnění – ne tím, co děláme, a dokonce **ani ne tím, co Ježíš říká** lidem, které potkává, ale tím, co pro nás udělal... svým narozením, svým utrpením... svou smrtí na kříži a svým vzkříšením a nanebevzetím."³

Pokud se vám to nezdá (a hlavně to neodpovídá Písmu), zvažte toto chápání evangelia: "Co budeme muset říci před soudem? Jen jednu věc. Kristus zemřel místo mě. To je evangelium."⁴

Ježíš však řekl, že právě "toto evangelium o **Království**" má být "hlášáno po celém světě" (Mt 24:14). To je autentické evangelium, kterého se musíme držet stejně horlivě jako tonoucí svého zachránce. Myslela jsem, že Pavel řekl: "Ani na okamžik jsme jim nepodlehli, aby u vás zůstala pravda evangelia" (Gal 2:5). To by znamenalo, že bychom si měli stát za svým a neustupovat ani o píď.

"Jako Bible učí jen jedné víře a jedné naději, tak také uznává jen jedno evangelium a vyslovuje dvojí prokletí nad člověkem nebo andělem, který by se odvážil 'hlásat jiné evangelium!'"⁵

Slovo "pravda" prodělalo zásadní změnu. Hodně mu brání falešná filozofie, že můžeme mít *svou vlastní*

¹ Věřit ovšem znamená poslouchat.

² Carl Medearis, *Speaking of Jesus: The Art of Not-Evangelism*, 2011, s. 48-49.

³ Timothy Keller, *Encounters with Jesus*, 2013, s. xxi.

⁴ Alistair Begg, starší pastor clevelandské církve Parkside Church a hlas křesťanského rozhlasového vysílání Truth for Life, které vysílá více než 1800 rozhlasových stanic v USA.

⁵ Wiley Jones, *The Gospel of the Kingdom*, 1879, s. 37.

pravdu. Spíše se podobně jako Pilátova otázka "Co je pravda?" stalo nepoznatelným a nedosažitelným zbožím. Hledali bychom ji, jen kdybychom si mysleli, že ji lze nalézt a identifikovat. A cenili bychom si jí více, kdybychom ji museli hledat. Hledači pravdy jsou obviňováni z omezenosti a nepodřízení se požadavkům církve a kultury ohledně "tolerance" (slovo, které se v Písmu nikdy nepoužívá).⁶ Mluvit pravdu v lásce? "Proč je dnes taková řeč zavrhována a považována za 'nekřesťanskou'? Protože pojem pravdy jako něco, co lze definovat, zmizel a nahrazujeme ho ochablým, sentimentálním pojmem jednoty a společenství."⁷

Kdysi jsme si byli tak jistí poselstvím o Království, že jsme je posvětili křtem, jako to udělali oni ve Skutcích 8:12. Skutečnost, že křest "je na odpuštění hříchů, dokazuje, že je nezbytný, neboť musíte uznat, že bez tohoto odpuštění nemůžeme být spaseni."⁸ Ale pak řekli jiní: "Dnes není žádný důvod křtít ve vodě."

Kdysi jsme si mysleli, že je nanejvýš naléhavé předávat "kdysi předanou víru". Co způsobilo, že nejsme schopni obhájit svou víru/doktrínu? Přistoupili jsme k tomu spíše lajdácky a lehce, než abychom se ponořili do Písma a zabývali se Pravdou? To se ukázalo jako katastrofální, pokud jde o: 1) ztrátu samotné pravdy a 2) selhání při jejím předávání. Co způsobilo, že nejsme schopni udržet si víru a uchovat si ji jako cenné dědictví? Naše neschopnost rozpoznat pravdu od padělků nás ponechává ve stavu nebezpečné zranitelnosti. Jednoduše řečeno, byli jsme a jsme klamáni.

Dříve jsme například věděli, že naše naděje na Království je budoucí událost, kterou Ježíš představí, až se vrátí jako vítězný král, aby nastolil spravedlnost a zbažil svět zla a zlých lidí. Aby člověk poznal, že Království je to, o čem mluví Ježíš, Daniel a proroci (Dan 2:44; 7:14, 18, 22, 27), muselo by být na obzoru vše, co naděje na Království obnáší. Myslet si, že se to děje v současnosti – amileniální pohled, který se vplížil do církve – je přinejmenším absurdní. I dítě je schopno vidět, že svět *ještě nebyl* zbaven satanova vlivu, ba ani jeho vlády (2 Kor 4:4). Ježíš nás ve svých předpovědích a slibech nezklamal. Neměli bychom přijímat stav věcí, který se výrazně liší a je mnohem horší než

ten, který slíbil. Nejsem "ve svém tisíciletí"⁹, protože jsem dostatečně realistický na to, abych namítal, že poměry kolem mě nejsou takové, jak Ježíš slíbil (ani zdaleka!). Jak řekl jeden realista: "Jestli je tohle Království, tak chci vrátit vstupné". Tato tragická popření toho, čemu učili otcové zakladatelé, jsou aktuálními událostmi, které se odehrávají v době, kdy píšu tento článek.

"Nexting"

V souvislosti s tím, jak nás připravit o budoucí naději (připravit nás o její očekávání), si dovoluji uvést trochu vědy: V souvislosti s naší budoucností se nyní používá nové slovo: "nexting". Nexting se odehrává v čelním mozgovém laloku. Je to předvídaní, očekávání toho, co se stane příště. Říká se, že na budoucnost myslíme nejméně dvanáct procent času. Náš mozek byl stvořen pro očekávání. Užíváme si optimismus z budoucnosti a představy, které máme o budoucích změnách, a přemítáme o tom, jaká je pravděpodobnost, že se naše představy naplní. Jak řekl jeden filozof: Lidský mozek je "stroj na předvídaní" a vytváření budoucích plánů je to nejdůležitější, co dělá. Říká se, že největším úspěchem lidského mozku je jeho schopnost přemýšlet o budoucnosti. Lidé jsou na rozdíl od všech ostatních živočichů vybaveni touto schopností přemýšlet o budoucnosti. Radost z "příště" je jen a jen naše. Troufám si říct, že jsme k tomu byli stvořeni! Náš svět se točí kolem toho, co bude následovat. Proroci se o myšlence "nexting" dozvěděli dříve, než se o ní vůbec začalo mluvit. Neustále říkali: "Teď je to špatné, ale počkejte na skvělé časy, které přijdou." Biblické drama má dvě dějství. První dějství zahrnuje zkoušky a testy, úspěchy a neúspěchy, agónii a sténání. Písmo *však* vykresluje nejkrásnější obrazy konce strachu a hrozeb, nemoci a chorob a smrti. Mají být zrušeny. To, co nás čeká po tomto "nynějším zlém věku", bude pokoj a harmonie, radost, že celá země bude "v pokoji" (Iz 14:7).

Mohla by nějaká kniha popsat "nexting" lépe než Zjevení? Díky důrazu na to, co se stane příště, a mnoha různým časovým odkazům - např. "potom" mnohokrát, "tehdy" tucetkrát - jsme nesení od jedné mimo-

⁶ Slovo "snášenlivý" se objevuje ve zprávě o Sodomě a Gomoře.

⁷ Martyn Lloyd-Jones, *The Basis of Christian Unity*

⁸ Wiley Jones, *The Gospel of the Kingdom*, s. 173

⁹ Amileniální věřící si myslí, že jejich osobní "tisíciletí" začíná jejich obrácením/křtem, což je jejich první "vzkříšení".

řádné události k druhé, ale vždy víme¹⁰, že dojde k vrcholnému završení událostí. V porovnání s "přípravou" na příchod Ježíše jako Krále a všemi okolními fanfárami naše současné královské události vyblednou.

Koroze duší

Hlavní otázka položená nedávnému absolventskému publiku zněla takto: Jakými lidmi bychom měli být? Řečník dospěl k závěru, že na odpovědi na tuto otázku bude záviset vše ostatní ve vašem životě. Co je to, co je tak naléhavě nutné a tak všelijak důležité, že bez toho morálně selžeme? **Je to láska ke spravedlnosti a hlad po ní.** "Bůh žehná těm, kdo lační a žízňají po spravedlnosti."¹¹ Platón to ilustroval ve svém dialogu se dvěma studenty, kterým nešlo o to, aby byli pravdiví nebo spravedliví, ale aby mluvili tak, aby *vypadali* pravdivě a *přesvědčili* ostatní, že jsou hledači pravdy. Nejvíce je zajímalo naučit se umění přesvědčivého projevu, aby si jich vážili politici a právníci. Bez nadšení pro pravdu a spravedlnost by se to však rovnalo tomu, že by se politik pomocí rétoriky naučil dělat něco nekalého.

V naprostém rozporu s tímto názorem je názor Sokrata (a především Písma), který říkal, že je lepší trpět špatnost než sám špatně jednat.¹² To je jedno z nejtrvalejších Sokratových učení, učení, které představuje zlom v morálním vědomí Západu. Argumentace jeho postoje je jednoduchá: trpět bezpráví je jistě hrozné, ale horší je koroze duše, k níž dochází, když člověk páchá bezpráví. Jinými slovy, být nespravedlivý je pro morální strukturu charakteru člověka mnohem škodlivější než snášet biče a šípy bezpráví.

Není horlivějšího zastávce této filozofie než sám Ježíš, který šel dobrovolně na kříž a raději snášel strašné bičování a bití, než aby se postavil svým pronásledovatelům. Jeho modlitba za to, aby těm, kdo ho vydali na smrt, bylo odpuštěno, je nejvznešenějším a nejvyšším ze všech možných lidských měřítek.¹³ Jednou z Ježíšových vlastností, která mu přinesla Otcovo schválení a pomazání, je to, že "miloval spravedlnost a nenáviděl špatnost".¹⁴ Což znamená, že Ježíš miloval

spravedlnost a dychtil po ní. Písmo by tuto vlastnost stěží mohlo zdůraznit s větším důrazem.

Korozi duše je napomáháno a podporováno mlčením křesťana, když by měl mluvit. Přispívá k ní také to, že víme, co bychom měli dělat, a neděláme to (nejzákladnější popis hříchu, Jak 4:17). Jak je povrchní považovat za hřích pouze takové zjevné zločiny, jako je krádež, proklínání, lež atd. V každé etické volbě, kterou učiníme, se odehrávají dvě souběžné akce. Jedním je účinek volby, kterou jsme učinili, a druhým je to, *co a jak tato volba formuje náš charakter*, její přínos je podobný dešti, kapka po kapce – formuje to, kým se stáváme.

Ke korozi duše dochází, když žijeme ve lži. Co máme dělat s neuvěřitelnými lžemi, které se nyní v naší kultuře objevují? Řekla bych, že bychom měli přinejmenším odmítnout žít tak, jako by lež byla pravdivá. To by znamenalo aktivní odpor; vyžadovalo by to obranu Pravdy. Je tragické, že mnozí z našich církevních vedoucích a vlivných osobností nás těmto věcem neučili a nemodelovali nám je jako nutnost.¹⁵ Odpor zní jako zastaralá filozofie a nemá s námi nic společného. Zdá se, že namísto svědomitého dodržování pravdy zvítězil přístup "držet to pod pokličkou". Je to spíše jako v tom geniálním rčení: "Když nečeš, jakou máš výhodu před těmi, kteří číst neumějí?" Pokud nepoužíváte svůj hlas, jakou máte výhodu oproti těm, kteří hlas nemají? Poznal by Ježíš mlčícího křesťana? "Mlčení se stává zbabělostí, když příležitost vyžaduje vyslovit celou pravdu a podle toho jednat."¹⁶ Ochota postavit se a mluvit nás chrání před zkažeností.

Jak se svět stále více propadá do chaosu, propadá se i církev. Všechny církve jsou zranitelné – i ta moje, i ta vaše. Jak církev drží krok s trendy, *upravuje* své důrazy a své doktríny, *nově definuje* své nepominutelné hodnoty a *mění* své postoje v otázkách morálky. V minulosti jsem považovala slovo "cokoli" téměř za humorné, za žargonové slovo, které označuje všeobjímající zahrnutí jakéhokoli a všeho chování: všechno jde, všechno je dobré. Je však skutečně střízlivé uvědomit si, že toto myšlení našlo domov v myšlení našich du-

¹⁰ To už není pravda. Naše chápání se změnilo, protože jsme ztratili jistotu Písma.

¹¹ Mat. 5:6

¹² Bishop Robert Barron, *Imprimis*, 6, 2023.

¹³ Jelikož je jasné, že Bůh nemůže zemřít, víme, že Ježíš

byl jeho lidský syn.

¹⁴ Heb. 1:9a

¹⁵ S upřímným poděkováním té menšině, která tyto charakterové vlastnosti vyučovala a byla jejich vzorem.

¹⁶ Mahatma Gandhi

chovných vůdců. Z politického hlediska můžeme tuto filozofii znát pod názvem DEI: Rozmanitost, rovnost a začlenění (Diversity, Equity, and Inclusion). Ve věcech týkajících se Boha je to krajně nebezpečné, protože Písmo před takovým přístupem neustále varuje a nařizuje úzkou cestu, přičemž *zdůrazňuje, že všechno není dobré*. Co dělají zlí lidé? Samozřejmě pomlouvají, lžou, podvádějí, kradou atd. ale také *potlačují Pravdu*. K tomu se nechceme ani přiblížit. "Neboť spravedlivý Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé formě bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou zlobou potlačují pravdu" (Řím 1:18).

Zápas o evangelium

Jak vidíme u Ozeáše, máme v sobě ducha a sklon k prostituci (Oz 4:12b). (Jasněji to vidíme ve smyslu, že lidé prostituují své talenty.) Pokud jde o víru – to je *patologie* naší přirozenosti, kterou ukazuje celé Písmo -, máme sklon kolísat, ztrácet víru, zrazovat to, co bylo v naší víře jisté. Stejný sklon (dokonce ještě větší?) ke kompromisům, k odbočování z cesty, k přijímání nástrah, místo aby je rozeznávali, mají samozřejmě i naši vůdci.

"O velkém boji doby o nadvládu evangelia Království proti falešným evangeliím by se dalo napsat mnoho zajímavého."¹⁷ Evangelium Království je samotnou strukturou a rámcem Písma. Tato struktura je daná; nelze ji změnit v něco, čím není. Pokud by se tak stalo, byla by to zrada Pravdy, a Pravda je zde v krizi. Abychom byli konkrétní, někteří nově definují Království jako současnou realitu: "Kdy nastane Království? Království se děje nyní – prostřednictvím konání toho, co jsem nazval 'přítomnými znameními': praktikami uzdravování, exorcismu a hlásání."¹⁸

Zpátky je jediná cesta vpřed. Zpět ke kořenům a k objevení evangelia Království, které jsme měli tu čest poznat a které tolik lidí nezná. Cožpak jsme se během několika generací nedostali od objevení k opuštění (i když ne zjevnému)? Chybná definice evangelia a chybná definice Království jsou pro víru zničitelné.

"Věrní věřící se usilovně snažili předat svým potomkům čisté evangelium Království, nesmíchané s lidskými tradicemi. Zachováte ho, nebo dopustíte, aby se do něj vplížily záliby a liberalismus a ohrozily ho?"

(W. H. Wilson, 1981). Stejná otázka je pro nás dnes klíčová; v sázce je zkažení víry. Opuštění pravdy má zničitelné důsledky.

Teokratické Království našeho Pána Ježíše, Krista

George N.H. Peters, 1884

George N.H. Peters (1825-1909) byl americký luteránský duchovní. Jeho životní dílo, třísvazkovou knihu The Theocratic Kingdom of Our Lord Jesus, the Christ, označil teolog Wilbur Smith za "nejúplnější, nejdůkladněji komentovanou a logicky uspořádanou studii o biblických prorocích, která se v naší zemi objevila během devatenáctého století". Knihu si můžete zdarma přečíst na stránkách archive.org. Zde je výňatek z 1. propozice (z 206 "propozic"):

Propozice 1: Boží království je téma zásadního významu.

Písmo nelze správně pochopit bez náležité znalosti tohoto království... Pokud se zde dopustíme omylu, *nutně* se projeví např. v exegezi a kritice... Pro ilustraci: ... Lutherovy poznámky a váhání ohledně Apokalypsy [byly způsobeny] předpojatým názorem na království a tím, že "důkladně nepochopil učení o Božím království na zemi". ... Van Oosterzee trefně poznamenává: "Myšlenka Božího království je zlatou nití, která se táhne všim; a dokumentem o tomto království je Bible".

Jeho význam lze ocenit na základě následujících údajů:

1. Království je cílem, jehož se týká smlouva vázaná přísahou.
2. Je velkým tématem, nositelem břemene proctví.
3. Je to téma, které zahrnuje větší část zjevení [celé Bible] než všechna ostatní témata dohromady; tím naznačuje, jak si ho Bůh cení.
4. Bylo to hlavní téma kázání Jana Křtitele, Krista, učedníků a apoštolů.
5. V prvotní církvi byla opatrovaným předmětem kázání.

¹⁷ W.H. Wilson

¹⁸ Nicholas Perrin, *Biblical Theology for Life*.

6. Je základem správného biblického kázání, neboť evangelium samo je "evangeliem o království".
7. Na podporu jeho zřízení se Ježíš zjevuje, trpí a umírá, a aby ho zjevil, přijde znovu.
8. Sám Ježíš Kristus na něm musí být hluboce zainteresován, protože je to význačné požehnání a pocta, kterou mu dal Otec a které mu náleží jako jeho dědictví.
9. Jsme pozváni, jako k nejvzácnějšímu z privilegií, abychom toto království zdědili.
10. Je to neustále předkládaný předmět víry a naděje, který by nás měl ovlivňovat k modlitbě, povinností a bdělosti...

Na základě těchto úvah jsme připraveni ocenit poznámku, kterou Lange připisuje Starkemu: "Království nebeské musí tvořit *ústřední bod* veškerého teologického učení..." Schmid jej nazývá "*základem* jeho (Kristova) učení". Taková svědectví by se dala množit ...

Pro přemýšlivého studenta je příznačné – je to naplnění proctví -, že představa zvláštního Božího království spojeného s Kristem a s touto zemí, království, které v Ježíšově učení zaujímá rozhodně přední místo, se dostává... z prvního místa v Bibli a zaujímá, když se o něm mluví, místo *velmi podřízené*. Ve stovkách knih, kde by to rozumně mělo být nápadné, několik zmínek poněkud mystické a neuspokojivé povahy nebo stručné potvrzení starého... názoru, že se vztahuje na církev, zavrhuje celé téma; zatímco podřadná témata mají dlouhé kapitoly a dokonce svazky, o něž je zájem. Pro uvažující mysl je v takové změně postoje něco *radikálně špatného*...

Království si zaslouhuje první místo v biblické teologii a první postavení v systematické teologii... Když se takto zastáváme jeho nároků na doktrinní postavení, nesnižujeme, jak se někdy neprávem tvrdí, význam, hodnotu a mimořádnou vzácnost Ježíšovy osoby a smrti.... Bez ní by totiž království, jak bylo smluvně sjednáno a přislíbeno, nemohlo být získáno... Jak si student všimne, naše argumentace skutečně směřuje k vyzdvižení království kvůli životně důležitému spojení mezi králem a královstvím - to druhé je dědictvím toho prvního...

Království zahrnuje tolik věcí, jak v přípravě, tak ve skutečné realizaci, že vzhledem ke svému rozsahu

převyšuje svým rozsahem všechny ostatní nauky a zahrnuje v sobě téměř všechny nauky. K tomu můžeme přidat pregnantní myšlenku: "Z povahy věci vyplývá, že křesťanská eschatologie se musí s postupujícím časem stávat stále méně nedůležitým dodatkem a stále více *locus primarius* [primárním ohniskem] křesťanské nauky" (Lange).

Takové zkoumání [Království] zbaví teology ponižující nutnosti prakticky přiznat, že se apoštolové ve svých představách o Království mýlili, že přijali "židovskou slupku" [!]... [To] přimělo známé teology – vedené předpojatou naukou o Království – k tomu, aby "vědomost Církve" (která nakonec získala pravdu, jež unikla apoštolům!), jak se projevuje v církevní autoritě či teologii nebo ve výplodech omylných lidí, postavili nad vědomost Písma obsahujícího "židovskou slupku". Důležitost našeho učení se projevuje v tom, že toto všechno obrací a vyzdvihuje a obhajuje jak Písmo, tak správné poznání jeho inspirovaných pisatelů.

Toto učení [o Království] ... je obdivuhodně uzpůsobeno k vyvrácení mnoha omylů, z nichž náboženské systémy vznikají a díky nimž se udržují. Následující propozice mnohé z nich představí a prakticky ukáží, jak se s nimi lze setkat a jak jsou vyvráceny pouze touto naukou.

Šokující pravda o svatých a jejich údělu

"Natáhl jsem svou velkou a silnou ruku. Stvořil jsem zemi. Stvořil jsem její obyvatele a zvířata. A mohu dát zemi každému, komu se mi zlíbí." (Jer 27:5, NIRV)

Písmo je královská kniha – a kniha o tom, kdo bude vládnout světu. Zabývá se především otázkou, kdo dostane vládu nad světem. V současné době je podle Bible "bohem nynějšího zlého systému" Satan (2 Kor 4:4). Přesně to řekl Jan, když poznamenal, že "celý svět leží v moci toho zlého" (1 Jan 5:19). Ale jak jsme již několikrát zdůraznili, Bible má šťastný konec. Satanova současná nadvláda nad světem nebude trvat věčně. Dojde k obrovskému zvratu a k novému nastavení. Moc nad světem přejde do rukou věrných svatých, mezinárodní církve, kterou tvoří praví věřící všech národů (1 Kor 6:2; Zj 5:10; 20:1-6).

Abraham, jehož jméno znamená "otec mnoha lidí", byl křesťanem dokonce ještě před Kristem. Tento vý-

rok je pamětihodný a pro pochopení biblického příběhu zásadní. "Abrahamovi a jeho potomkům bylo přislíbeno, že zdědí svět" (Řím 4:13). To je ohromující popis práce Abraháma a Mesiáše a mezinárodních svatých, "Božího Izraele" (Gal 6:16).

Zde jsou fakta o osudu světa a pravých věřících, samozřejmě včetně Ježíše Mesiáše: Daniel by neměl být nikdy ignorován ani zapomenut. Daniel poskytuje základní definici evangelia, která popisuje osud křesťanů i osud společnosti a celého světového systému.

Hovoříme o evangeliu o Království. Hlásání této dobré zprávy o Království bylo záměrným cílem toho, o čem Ježíš řekl, že byl pověřen, aby to dělal, a poskytuje vynikající definici křesťanské víry. Lukáš 4:43 uvádí Ježíšův vlastní popis práce: "Musím hlásat evangelium o Božím království i v jiných městech: tím mě pověřil Bůh." (Lukáš 4:12). Dábel tomu rozumí lépe než mnozí z těch, kdo chodí do kostela. Lukáš uvádí Ježíšův úžasný postřeh, když řekl: "Když někdo slyší poselství evangelia o Božím království, Dábel je připraven vytrhnout mu toto slovo evangelia o Království z myslí, aby mu nemohl uvěřit a **být spasen**!" (Lk 8:12; Mt 13:19).

Bible je plná nesmírné pravdy o osudu světa i o vašem osudu. Ve 2. žalmu se nachází Boží příslib pro Mesiáše. "Žádej mne a učiním tě pánem národů, vládcem nejzazších končin světa". Ježíš sdílí tento osud se svými pravými následovníky: "Drž se až do konce a já ti dám moc nad národy" (Zj 2:26). Tento slib je zopakován v klíčové verši ve Zjevení 5:10, kde jsou svatí "ustanoveni královstvím a kněžím a budou vládnout na zemi". Tato skutečnost se opakuje ve Zjevení 20:6, kde je propagován stejný vrchol: "Budou vládnout jako králové s Mesiášem." Tato vrcholná vize se znovu opakuje ve Zjevení 22:5: "Budou kralovat jako králové až na věky věků".

Jan ve Zjevení při opakování novozákonního zaslíbení a při komentování starozákonního Písma a vidění pouze opakuje tutéž ohromnou pravdu, která byla dříve dána Danielovi v jeho pozoruhodné vizi budoucnosti v Danielovi 7:27: "Panství a moc všech království na zemi bude dána lidu svatých Nejvyššího. Jejich království je královstvím věčným a všechny národy **jim** budou sloužit a poslouchat je." Přesně to uvádí aramejský originál. Zvláštní poznámku o prav-

divosti Daniela 7:27 najdeme v *International Critical Commentary* o Danielovi:

"Ve verši 27 jsou aramejská zájmena ve výše přeložených větách "jejich království" a "poslouchat je" v jednotném čísle, 'jeho', 'ono' nepochybně odkazují na lid, jemuž je ve verši 18 předána 'svrchovanost'. Z kontextu je odkaz na 'Nejvyššího' jako nejbližšího předchůdce mylný, ale TH, AV a RV jej přijímají... [Pravý] biblický výklad je o vládě [království] svatých... Předchůdcem musí být, srov. v. 22, Boží svatí, praví věřící. LXX zdůrazňuje panství [Království] svatých. Stejně tak v Moudrosti 3:8 'spravedliví budou soudit národy a vládnout lidem'. A Mt 19:28: 'Až Syn člověka usedne na trůn své slávy, usednete i vy (apoštolové) na trůny a budete spravovat dvanáct izraelských kmenů'."

Totéž se píše v 1. Korintským 6:2: "Cožpak nevíte [Pavel je šokován jejich nevědomostí!], že svatí budou spravovat tento svět?" Moffat dobře vystihl smysl řečtiny, když 1 Kor 6:2 vykládá takto: "Cožpak nevíte, že svatí budou spravovat svět? A jestliže svět bude pod vaší správou...".

Biblický popis práce a úřadu křesťanů založený na Exodu 19:6 a aplikovaný na církve v 1 Pet 2:9 nikdy v Bibli neznamena místo v "nebi", ale vždy postavení autority a vlády na zemi. Tyto biblické přísliby se zdají být před církevní veřejností skryty, ale jsou významné a odrážejí přesně text, který jsme citovali výše z Jeremiáše 27:5.

"Přijde čas, kdy svatí budou vlastnit království" (Dan 7:22). Tím se naplní velký slib daný Abrahamovi v Genesis. Je to jádro celého biblického příběhu a spásy. Je to jádro křesťanského evangelia, ovšem spolu s Ježíšovou vykupitelskou smrtí a jeho vzkříšením.

Udělejte, prosím, vše, co můžete, abyste napravili velmi falešné, náhradní evangelium, které činí z nebe a harfy konečný cíl křesťanů. A prosím, udělejte vše, co můžete, abyste opravili hrubou nepravdu, vytvořenou ze Zjevení 20:1-6. Tato pasáž je vrcholem křesťanského evangelia. Popisuje budoucí vzkříšení ze smrti do života pravých věřících. Slibuje úplné odstranění a uvěznění Dávla. Ukončuje jeho současnou klamnou činnost (viz Zj 12:9; 20:2-3). Jak slavné bude toto tisícileté království!

Pokud se Bůh rozhodl zničit tento svět

Představme si, že by se Pán měl připravit na spálení a úplné zničení této planety či Země, aby se zavděčil všem našim postmileniálním či amileniálním přátelům nebo těm, kteří z velké části ignorují prorocké části Bible. Předpokládejme, že – jak mnozí říkají – proctví jsou beztak velmi obrazná a že jejich studium a vyučování či kázání je z velké části spekulací, a tak se Pán připravuje škrtnout sirkou nebo říci slovo, které celou tuto planetu zcela zničí. Představme si, jak mnoho lidí se shromáždí, aby tuto velkou událost spatřilo. Ale počkejte! Vidím starce, který chodí jako král a který přichází dopředu, aby obřad přerušil. Jeho tvář má výraz autority a jeho hlas je smělý, když volá: 'Počkej, Pane, nemůžeš zničit můj majetek!'

Dovedu si představit, že by Pán mohl říci: 'Tento muž je můj přítel, poslechněme si, co nám chce říci. Mluv dál, příteli, řekni to lidu. Jak se jmenuješ? Na jaký majetek se odvoláváš? Jaké vlastnické právo máš k tomuto majetku?'

'Mé jméno,' říká ctihodný patriarcha, 'je Abraham! Z kaldejského Uru jsem přišel na tvůj příkaz. Do Kanaánu jsem přišel a zemi jsi mi dal, naučil jsi mě víře, abych věděl, že ji potom zdědím. Izákovi a Jákobovi jsi dal tytéž sliby a po všechny naše dny, ačkoli jsme byli bohatí na zlato a stříbro, dobytek a služebníky, jsme žili jako poutníci a hosté ve stanech a trpělivě jsme čekali, až zdědíme a navždy budeme vlastnit svou zemi. Tento svitek v mé ruce, Panovníku Bože, je písemná listina kanaánské země, nazvaná jménem a podepsaná tebou samým. Je to záruční listina, zaručující mně a mým věrným dětem po mně – dětem slibu – vlastnictví této země navždy.

Můžeš spálit, chceš-li, plevel, trní a bodláčí. Zničíš, budeš-li chtít, všechny zárodky nemocí a hmyzí škůdce, kteří po staletí zvyšovali prokletí země kvůli lidskému hříchu. Pane, můžeš otřást a spálit města, neboť hledám jiné město, které má základy a jehož stavitel a tvůrcem je Bůh. Živly se mohou rozplynout zárem, ale země je moje; dal jsi mi ji se slibem, že ji zdědím se svým potomstvem. Neměl by soudce celé země jednat správně?

Kdyby se Bůh chtěl zalíbit nevědomecům a posměváčkům ohledně svých proctví, jak by se postavil k Abrahamovi? Listina, kterou má Abraham, je Bible (Řím 4,13; Gal 3,29).

John R. Rice, *The Coming Kingdom of Christ*, 1945, s. 28-29

Uvěznění Satana

Zjevení 20,3: "Anděl ho [Satana] svrhl do propasti, zavřel ji a zapečetil, aby už nemohl svádět národy, dokud se neskončí tisíc let."

Zvláštním cílem tohoto spoutání a uvěznění Satana není ani tak jeho náležité potrestání, jako spíše dočasné omezení a zabránění jeho podvodům na lidech. Výslovně se uvádí, že je to proto, 'aby již nesváděl národy, dokud se nedokončí tisíc let'. Zhoubné klamání je Ďáblovo řemeslo a všichni lháři a podvodníci jsou jeho učedníci a děti. Pravda je vždy proti němu, proto je lež jeho zvláštním útočištěm a nástrojem. Holá lež je však jen odpudivá. To, o čem víme, že je lež, nemůže vzbuzovat naši úctu. 'Marně je síť rozprostřena před zraky jakéhokoli ptáka'. V samotném rámci duše je nemožnost cítit k poznané lži totéž, jako by to byla pravda. Struktura naší bytosti se proti ní bouří. Nepravda může získat důvěru a uznání pouze tím, že je zamaskována tak, aby se jevila jako pravda. Nepravda nad námi nemůže mít žádnou moc, dokud jí neuvěříme a nedospějeme k závěru, že je pravdou. A právě toto klamání lidí, kdy je nutí přijímat a následovat lži a falešné naděje v domnění, že následují pravdu, je velkým dílem a činností Satana v každé době. Od této práce a činnosti si nikdy neodpočine, dokud má svobodu jednat. Touto prací a činností se zabývá od samého počátku. A touto prací a podnikáním se zabývá i nyní, neboť k jeho spoutání a uvěznění dojde až po 'bitvě velkého dne Všemo-houcího Boha', a tato bitva ještě nenastala.

Joseph Seiss, *The Apocalypse: A Series of Special Lectures on the Revelation of Jesus Christ*, 1882

Komentáře

- " Díky za prosincové číslo. Byl jsem vděčný za článek Kena LaPrade, který se také od počátku 70. let držel služby The Way International. Dokud jsem neobjevil *Focus on the Kingdom*, plně jsem nepochopil, o jaký podvod se jedná. Jsem pozhnaný a vděčný za poznání Pravdy! Velmi mě také dojmají články Barbary Buzzard a její angažovanost ve prospěch života nenarozených dětí." - *New Hampshire*

- "Ještě jednou děkuji za měsíčník, který jsem s napětím a nadějí očekávala. Každé vydání mě poučilo, abych šířila informace o monoteismu a unitářské víře, protože většina ví, že Bůh je jeden a že je Stvořitel. Také o poselství evangelia o Království, které hlásal

Mesiáš. Na začátku Kázání na hoře je jasně vidět, že Ježíš věděl mnoho o Božím království a že byl pravým poslem a největším prorokem." - *New Jersey*

- "Stejně jako jistě v životě mnoha jiných, i v mém teologickém životě jsi byl největším katalyzátorem a inspirací. Děkuji ti za tvou mimořádnou laskavost, za tvou nadměru dokonalou oddanost pravdě a jejímu sdílení s ostatními tak osvěžujícím a živým způsobem a za tvou odvahu uprostřed zdrcující opozice, přičemž jsi zůstal věrný Mesiáši." – *Virginia*

- "Četl jsem část knihy Grega Deuble s názvem *They Never Told Me This in Church!* Tato kniha se mi zdá být velmi zajímavá a zcela přizpůsobená pravdě Písma." – *Chile*

- "Vaše kniha s C. Huntingem (*The Doctrine of the Trinity: Christianity's Self-Inflicted Wound*) mě před 14 lety zcela jistě zbavila "pohodlného křesťanství". Mé zavržení Trojice bylo pro mé církevní přátele poslední kapkou. Knihu jsem četl neochotně s cílem umlčet jediného netrojického člověka, kterého jsem znal (kromě těch 'kacířských Svědků J.'). Když jsem ji dočetl, jedl jsem pokorný koláč! Díky... pozitivně mi to změnilo život." – *Facebook*

Sedm věcí, které "pre-existovaly"

Mezi preexistující personifikací a preexistující osobou je velký rozdíl. Například Moudrost nikdy nebyla tou druhou [osobou]... Na dvou místech babylónského Talmudu se dozvídáme, že před stvořením existovalo sedm věcí, a v každém případě je uveden biblický důkazní text [viz níže] ... Obrátíme-li se k *Berešith Rabba* ... dozvídáme se, že ze všech věcí, které předcházely stvoření, byly skutečně stvořeny pouze Tóra a trůn slávy, zatímco o ostatních **Bůh prostě rozhodl**... Z toho vyplývá, že o *všech* preexistujících věcech lze říci, že v té či oné podobě existují v rámci **Božího záměru. Čtvrté evangelium ani list Hebreům nikdy nemluví o věčném logu či Moudrosti v termínech, které by nás nutily považovat je za osobu.**

1. Tóra (Př 8,22)
2. Pokání (Ž 90,2-3)
3. Ráj (Gn 2,8)
4. Gehenna (Iz 30,33)
5. Trůn slávy (Ž 93,2)
6. Chrám (Jer 17,22)
7. Mesiášovo jméno (Ž 72,17)

G.B. Caird, *New Testament Theology*, p. 340-343